

Jonhard Larsen:

RENNI ÚR HAVN TIL KLAKSVÍKAR FYRI MAMMU MÍ

Mamma Jonhard Larsen í Klaksvík fekk staðfest Alzheimers fyri tíggju árum síðani, bert 62 ára gomul. Jonhard brennur fyri, at Alzheimer-felagið verður styrkt, og hevur aftur í ár sett sær fyri at renna 77 kilometrar fyri at savna pening inn til felagið. Fyri Jonhard er tað umráðandi, at ljós verður varpað á sjúkuna og avvarðandi fáa tann stuðul teimum tørvar. Lívsroyndir hansara hava lært hann, at familjan er hon, sum er umráðandi fyri hvønn einstakan okkara, og tí skulu vit tilvitað seta tíð av til tey, sum standa okkum nær

ANNIKA KUNOY IM

Sjeýnda mai í fjør rann Jonhard Larsen teir 77 kilometrarnar frá Sambýlinum á Heygum í Klaksvík til Vaglið í Havn. Mamma Jonhard hevur Alzheimers, og tað var fyri at varpa ljós á og savna pening inn til Alzheimer-felagið í Føroyum, at hann valdi at fara drúgva túrin. Tiltakið var ómetaliga væl eydnað, og 20. mai í ár rennur hann aftur 77 kilometrar – hesu ferð tó úr Havnini og heim aftur til Klaksvíkar fyri at enda hendan kapitullin, sigur hann.

Upplivingin var bergtakandi

Teir 77 kilometrarnir úr Klaksvík til Havnar, sum Jonhard Larsen rann í fjør, tóku nýggju tímar og fimtan minuttir at fáa aftur um bak. Byrjað varð á Sambýlinum á Heygum í Klaksvík, har mamma Jonhard býr. Nakað av fólki var savnað áðrenn farið var avstað. Navnframi rennarin Pól Sundskarð rann við liðina á Jonhardi allan túrin, og systur hansara Jórun Mørkøre súkklaði aftaná. Stuðulin var góður, og fleiri av rennarunum úr rennifelagnum Treysti í Klaks-

vík runnu við Jonhardi partar av túrinum.

– Onkur rann við mær til Leirvíkar, onkur hekti seg á á Skipanesi, og beint áðrenn vit komu til Kollfjarðatunnlin kom ein hópur av rennarum úr Treysti og rennarar úr rennifelagnum Bragðið at renna við okkum. Vit fingudyggan stuðul, og tað hjálpti veruliga, sigur hann.

– Hóast eg var móður, tá túrurin var av, so kundi tað verið nógv verri. Pól Sundskarð var eisini ein fantastiskt hjálp, og eg trúgvi tað var hann, sum var orsøkin til, at tað spældi so væl av, tí hann hevði skipað túrin so væl. Til dømis gingu vit allar brekkurnar í staðin fyri at renna tær. Hetta fyri at verja musklarnar, tí tú fært onki gangn av, at renna niðan brekku á einum slíkum túri. So tá vit komu oman á botn í norðoyatunnlinum, so gingu vit niðan brekkuna. Hetta skipaði Pól fyri í fyrireiking síni av túrinum, og er ikki nakað eg neyðturviliga hevði hugsað um sjálvur. Tað at renna er ikki bert at fara í skógvar og fara út, men arbeiðslag og framferðarhættir eru serstakiliga umráðandi, og serliga á longum rennitúrum, sigur hann.



Min missión er tó nú, at eg ætli mær at renna enn eina ferð fyri Alzheimer-felagið, og hesu ferð renni eg til hús aftur, og soleiðis endi eg hendan kapitullin«

Varpa ljós á Alzheimer-felagið

Jonhard Larsen greiðir frá, at dreymurin hjá Alzheimer-felagnum hevur verið at styrkja felagið soleiðis, at líkindi eru fyri at arbeiða fyri endamállum felagsins. Felagið hevur virkað meir sum áhugafelag við sjálvbodnari arbeiðsmegi, har felagið hevur verið virkið til tíðir og til aðrar tíðir hevur onki virksemini verið. Ynskiligt var tí, at felagið varð meir professionelt.

Í royndini at gera felagið sjónligari, so var arbeitt fram í móti at seta fólk í hálv tíðarstarv í felagnum.

– Eg varð sjálvur sjónligur í felagnum fyri umleið seks árum síðani, tá eg byrjaði at tosa alment um alzheimers í familju míni. Tá var eg til nógv av teimum tiltøkunum, sum skipað varð fyri, og segði frá søgu míni um, hvussu alzheimers hevur rakt okkum, sigur Jonhard Larsen.

Tá tiltøk vórðu sett í verk fyri at savna pening inn, soleiðis at fólk kundi setast í starv hjá felagnum, so vóru ymisk uppskot uppi at venda. Jonhard velur so at fáa stuðulsrenningina lagda til rættis og skipaða, soleiðis at ein og hvør, sum hevði hug at stuðla felagnum,

fekk møguleika til tess.

– Eg vildi fegin savna pening inn til felagið, men eg setti mær ongar væntanir um so stóra undirtøku og stuðul. Eg vónaði tó, at til bar at savna saman á leið 20.000-30.000 krónur. Eg gjørdi ikki so øgiliga nógv burtur úr at lýsa tiltakið og møguleikunum fyri at stuðla renningini. Eg skrivaði á bloggin hjá mær og royndi at sjónliggera tiltakið nakað, men eg kundi gott havt verið nógv sjónligari, sigur hann.

Ovfarin av stuðlinum

Hóast Jonhard Larsen heldur, at hann ikki varpaði nógv ljós á tiltakið, so er hann ovfarin av øllum peninginum, sum latin varð í stuðli, tá hann rann langa teinin. Hann hevði greitt frá, at til bar at stuðla við eini krónu fyri hvønn kilometur, sum hann rann, men tey flesu sum stuðlaðu lótu tríggar ella fyra krónur fyri hvønn kilometur.

– Hetta gav øllum møguleika til at stuðla, og nógv kundu stuðla við lítlum, soleiðis at fekk eg nógv stuðlar, so bleiv tað samlað ein dyggur stuðul fyri felagið, sigur hann.

Tilsamans vóru tað 404 fólk